

i de senere Aar; og det ligger simpelt hen i, at med de høje Priser, der nu er gældende paa Jord, Bygninger og Redskaber o. s. v., er Forholdene meget vanskelige for Udstykning og Oprettelse af nye Brug.

Man maa derfor søge at begrænse disse høje Priser, og det er indlysende, at hvis vi ved denne Bestemmelse kan opnaa, at der ikke kan købes Jord til Indlægning under de større Ejendomme, saa begrænser vi Prisstigningen for Jorden, og det synes jeg er et udmærket Formaal. Enhver, der ser sig en lille Smule om i Landboforholdene, vil have lagt Mærke til Gang paa Gang, at naar der er et Stykke Jord til Salg, kan en Gaardmand, der sidder nogenlunde godt ved sin Gaard, give en højere Pris for dette Stykke Jord end en Husmand, der skal opføre Bygninger paa det og anskaffe Besætning.

Af disse Grunde finder jeg det forsvarligt og paakrævet, at man fastsætter de Bestemmelser, der er indført i § 14, og idet jeg anbefaler samtlige Lovforslag til Fremme her i Tinget, vil jeg navnlig anbefale det Punkt, som jeg her til sidst har omtalt.

Pinholt: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen i, at disse to Love i sig selv indeholder mange værdifulde Bestemmelser, som vi maa ønske gennemført. Jeg har imidlertid paapeget enkelte Bestemmelser, som jeg ikke mener er hensigtsmæssige, og som ikke var med i det Forslag, som den tidligere Landbrugsminister havde fremsat, og disse Bestemmelser ønsker jeg naturligvis fjernet.

Naar der i det nuværende Lovforslag er indføjet, at $\frac{1}{2}$ ha skulde være tilstrækkeligt til, at en Ejendom er en Landbrugsejendom og skulde underkastes Vedligeholdelsespligt, indrømmede dog den højtærede Minister, at i Vestjylland og store Dele af Midtjylland kunde det være, at det blev for lidt; og den højtærede Minister fremsatte den Tanke, at man kunde sige $\frac{1}{2}$ ha boniteret Maal. Det tror jeg dog ikke vil være muligt i Praksis, af flere Grunde. For det første, fordi Matrikelkontoret i de fleste Tilfælde ikke ved noget bestemt om Boniteringen, men ogsaa fordi det sikkert i mange Egne af Landet vil give Anledning til Nedlægning af Landbrug, som er for store. Thi $\frac{1}{2}$ ha boniteret Maal, hvis vi tænker paa Takst 4, vilde blive 13—14 Tønder Land i visse Egne af Landet; en saadan Bestemmelse vilde altsaa føre til, at man kunde nedlægge saadanne Landejendomme, og det tror jeg ikkè den højtærede Minister vil være med til. Jeg tror, man bliver nødt til at holde sig til det

geometriske Maal. Jeg tror dog, at man ved Forhandling i Udvalget vil kunne komme ud over det Stridsspørgsmaal og faa Forslaget ændret saaledes, at vi kan faa en praktisk Ordning, og da tror jeg ikke, vi kan komme langt fra $1\frac{1}{2}$ ha; thi under 2,7 Tdr. Land kan der neppe være Tale om, naar det skal være en nogenlunde rimelig Landejendom. Det kan være, at 2 Tdr. Land kunde være en god Støtte som Biindtægt, men jeg tror, at man i de fleste Egne af Landet maa ønske $1\frac{1}{2}$ ha.

Angaaende Stridsspørgsmaalet med Hensyn til det andet Lovforslags § 14, Bestemmelsen om, at der ikke maa stykkes noget til en Gaard med 4 Tdr. Hartkorn, vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen, som meget varmt talte for den Bestemmelse, at jeg underkender ikke paa nogen Maade hans Samfundssyn paa disse Forhold; jeg ved, at hans Syn udspringer af et oprigtigt Ønske om, at der skal blive en saa god Landbrugslovgivning som muligt. Men det ærede Medlem maa undskylde, at jeg tror, han ser fejl i dette Stykke. Jeg tror ikke, der kommer noget socialt godt ud af det eller noget, vi kan faa nogen Fordel af samfundsmæssigt set. Det ærede Medlem udtalte, at naar en Gaard skulde udstykkes, kunde ingen konkurrere med den Gaardmand, som boede i Nærheden, og som har Bygninger og Besætning; men der er heller ingen, der kan konkurrere med den Husmand, der bor ved Siden af, thi det, der gør begge konkurrencedygtige i Forhold til andre, er, at de har Bygninger og Besætning, og at de derfor kan betale mere end de, der kommer andetsteds fra og først skal anskaffe alt. Dette Forhold vil ikke blive afsvækket ved, at man sætter denne Grænse, for den, der har 3 eller 2 eller $\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn, vil ogsaa have store Betingelser for at kunne byde mere for saadanne Jorder.

Hvis jeg troede, at der laa noget som helst samfundsmæssigt af Betydning i en saadan Bestemmelse, vilde jeg kunne gaa med til at forhandle derom, men det tror jeg slet ikke der gør. Jeg tror tværtimod, den er meget uheldig. Jeg vilde derfor meget ønske, at den Bestemmelse, som Paragraffen indeholdt i det tidligere Forslag, blev genoptaget. Naar vi har søgt at beskytte den almindelige Bondegaard i de Bestemmelser, som er optaget i § 2, og naar vi har paalagt ethvert Landbrug Vedligeholdelsespligt, kan man meget vel lade den øvrige Jord blive sammenlagt og udstykket, saaledes som Befolkningen mener det passer den bedst. Det er et saa stort Fremskridt fra tidligere, at man sikrer Samfundet imod, at de Land-